

Počátky události (vnitřní)

Už jsme si řekli, že každá událost se děje celá najednou, nikoli po částech; jinými slovy řečeno: událost jako celek na svém počátku nejen začíná, ale hned také končí, zatímco okamžitě začíná znovu – a ovšem i tím znovu končí, a tak dále, až do samého konce. Ten konec však musí také přijít tak, že nejprve začne, stane se aktuálním a pak skončí nejen sám, ale zakončí celou událost, takže událost vlastně až do svého konce nepřestane začínat. Tak se ukazuje, že událost nemá jeden počátek, ale celou velkou řadu počátků, a nemá jeden konec, ale celou velkou řadu konců, z nichž až ten poslední je definitivní resp. platný pro událost jako celek. Platí to ovšem ve smyslu mnohem širším, neboť událost se děje tak, že v rámci její integrity se dějí (stávají se a zase pomíjejí) také počátky nejrůznějších subložek, jejichž doba života je kratší než doba života celé události (nebo jejichž konce či začátky nastávají v rámci života celku). Tak třeba se v kostní dřeni vytvoří nové krvinky, jejichž životní doba („bytí“) je mnohem kratší než organismu jako celku; v jejich případě však nejde o počátek ani o konec onoho celku, nýbrž o počátek a konec celků mnohem „nižších“, do celku organismu však zapojených. (A v tomto konkrétním případě ta zapojenost je mnohem volnější než třeba v případě určitého svalu nebo šlachy.)

(Písek, 151005-2.)